

1

Alice

*Myslím si, že v každom človeku sa skrýva niekto iný.
Neznámy, konšpiratívny, prefikáný.*

STEPHEN KING

Najprv štiplavý závan vetra na tvári.

Lahký šum lístia. Vzdialený žblnkot potoka. Nevýrazný štebot vtákov. Prvé slnečné lúče, ešte len tušené cez pri-vreté viečka.

Potom praskanie konárov. Pach mokrej zeme. A rozkladajúceho sa lístia. Prevládajúca mocná vôňa lesa a sivého lišajníka.

A potom akési neisté, mátožné, rušivé hučanie.

Alice Schäferová s námahou otvorila oči. Oslepil ju svit rodiaceho sa dňa, na šaty sa jej lepila ranná rosa. Bola mokrá od studeného potu a drvila ju zima. V hrdle mala vyschnuté a v ústach silnú chuť popola. Kĺby mala stuhnuté, ruky a nohy ako dolámané a myseľ otupenú. Keď sa zdvihla, uvedomila si, že ležala na rustikálnej lavici zo surového dreva. Odrazu vydesená zistila, že pri jej boku je skrčené robustné mužské telo a tlačí ju.

Alice vykričala a srdce sa jej prudko rozbúchalo. Chcela sa uvoľniť a zošuchla sa na zem, potom sa postavila. Vtedy si všimla, že pravou rukou je pripútaná k ľavej ruke neznámeho. Cúvla, no muž sa nepohol.

Doriti!

Srdce jej bilo ako zvon. Pozrela sa na hodinky. Ciferník jej starých hodín Patek bol poškrabaný, no fungovali a ukazovali dátum a čas: utorok 8. október, 8 hodín.

Panebože! Kde to som? Spýtovala sa a rukávom si utrela pot z tváre.

Poobzerala sa okolo, aby posúdila situáciu. Nachádzala sa v lese sfarbenom jeseňou dozlata, so sviežou a bohatou vegetáciou. Tichú čistinku lemovali duby, husté kríky a výbežky skál. V okolí nikto nebol a vzhľadom na situáciu to aj bolo lepšie.

Alice zdvihla hlavu. Svetlo bolo nádherné, príjemné, takmer neskutočné. Predieralo sa cez listy obrovského brestu vyrastajúceho z koberca mokrého lístia.

Že by les Rambouillet? Fontainebleau? Alebo Vincennes? Uvažovala.

Nádhera toho impresionistického obrazu ako z pohľadnice kontrastovala s drsným prebudením vedľa kohosi úplne neznámeho.

Opatrne sa naklonila, aby lepšie rozoznala jeho tvár. Bol to tridsátpäť- až štyridsaťročný muž so strapatými gašťanovými vlasmi a začínajúcou bradou.

Mŕtvola?

Kľakla si a vpravo od ohryzka mu priložila na krk tri prsty. Na tepne pocítila pulz a upokojila sa. Človek nebol pri vedomí, ale ani mŕtvy. Chvíľu ho pozorovala. Pozná

ho? Že by tulák, ktorého zatkla? Priateľ z detstva, ktorého nespoznala? Nie, tie črty jej nič nehovorili.

Alice si odhrnula z očí pramienky plavých vlasov a začala skúmať kovové putá, čo ju spájali s neznámym. Bol to štandardný model s dvojitým zabezpečením, často používaný v polícii i v súkromných bezpečnostných službách na celom svete. Dokonca bolo veľmi pravdepodobné, že to sú jej *vlastné* putá. Alice siahla do vrecka na džínsoch s nádejou, že tam nájde kľúč.

Nebol tam. Vo vnútornom vrecku koženej bundy však pocítila zbraň. Nazdávala sa, že to bude jej služobná, a s úľavou sa jej dotkla. Nebol to však Sig Sauer, ktorý používa kriminálne oddelenie. Bol to Glock 22 s polymérovým rámom, netušila, odkiaľ sa tam vzal. Chcela skontrolovať zásobník, no s pripútanou rukou to bolo zložité. Všetliako sa krútila, až sa jej to podarilo, pri tom dávala pozor, aby nezбудila neznámeho. Chýbala tam jedna guľka. Ako si obzerala pištoľ, zbadala, že na pažbe je zaschnutá krv. Rozopla si bundu a skonštatovala, že stopy po zrazenej krvi má aj na oboch stranách košele.

Dofrasa! Čo som to urobila?

Voľnou rukou si pretrela oči. Do slúch jej začala vystreľovať migréna, akoby jej lebku zvierala neviditeľná obruč. Mocne sa nadýchla, aby zahнала strach, a pokúšala sa zhromaždiť spomienky.

Večer si vyšla oslavovať s tromi kamarátkami na Champs-Élysées. Veľa toho popila v koktailových baroch Moonlight, Treizième Étage, Londonderry... Okolo polnoci sa všetky štyri priateľky rozišli. Ona šla sama k svojmu autu, zaparkovanému v podzemí na Avenue Franklin-Roosevelt. Potom...

Čierna diera. Mysel' je zastierala akási mäkká hmla. Mozog sa vznášal v prázdne. Pamäť mala paralyzovanú. Zamrznutú, zablokovanú na poslednom obraze.

Tak do toho, poďme, dofrasa! Čo sa stalo potom?

Jasne sa videla, ako platí v automate, potom zostupuje po schodoch do tretieho podzemia. S alkoholom to prehna, to bola pravda. Tackavo prišla k svojmu malému audi, odomkla dvere, usadila sa a...

Viac nič.

Márne sa pokúšala sústrediť, prístup k spomienkam jej blokovala akási biela stena. Pred každý pokus sa jej postavil Hadriánov val alebo aj celý Čínsky múr.

Prehltla. Odrazu ju premohla panika. Ten les, krv na košeli, zbraň, ktorá jej nepatrí... Nie je to len stav po opici na druhý deň ráno. Ak si nespomína, ako sa sem dostala, určite ju nadrogovali. Nejaký lotor jej možno nalial do pohára tekutú extázu GHB! Bolo to celkom možné. Ako policajtká zasahovala v posledných rokoch vo viacerých prípadoch spojených s násilnosťami pod vplyvom drog. Túto myšlienku si uložila do hlavy a začala si prehľadávať vrecká: peňaženka a policajný preukaz zmizli. Nemala pri sebe ani osobný doklad, ani peniaze, ani mobil.

K strachu sa pridala úzkosť.

Zapraskal konár a vyletel krdel' peníc. Vo vzduchu poletovalo zopár dočervena sfarbených listov a dotkli sa Alicinej tváre. Voľnou ľavou rukou si zapla zips na bunde a jej hornú časť si pridržala bradou. Vtedy si všimla, že má na dlani čosi napísané; rad čísel, ako si ich značia študenti:

212558900

Čo znamenajú tie čísla? Poznačila si ich ona? *Možné, ale nie isté...*

Vydesená a zmätená na chvíľu zatvorila oči.

Odmietala vzdať sa. Očividne sa v tú noc stalo niečo závažné. No ak si ona na nič z toho, čo sa stalo, nespomína, muž, s ktorým je spojená, jej rýchlo osvieži pamäť. Aspoň v to dúfala.

Priateľ či nepriateľ?

Keďže to nevedela, zasunula zásobník do Glocku a poloautomatickú pištoľ nabila. Voľnou rukou namierila na svojho spoločníka a potom ním bezohľadne zatriasla.

– Héj! Vstávame!

Muž sa nevedel prebrať.

– Tak pohyb, môj milý! – triasla ho za plece.

Zažmurkal, zazíval a s námahou sa zdvihol. Keď otvoril oči, zatváril sa ohromene, lebo mal niekoľko centimetrov od sluchy priloženú hlaveň zbrane.

Prižmúrenými očami sa pozrel na Alice, potom otočil hlavu na všetky strany a ohúrene si všimol lesnú krajinu.

Po niekoľkých sekundách prehltol, otvoril ústa a spýtal sa po anglicky:

– Panebože, kto ste? A čo tu robíme?